

Проґавлений корабель

Сьогодні
НАССАУ, БАГАМСЬКІ ОСТРОВИ

Тоуп

Якщо вам ні разу не доводилося киснути в «Сеньйор Фрог» із розбитим серцем — то й не починайте. Крижана маргарита з неоновною соломинкою — справа, щоб не сказати інакше, смаку, а ковтати її разом зі слізьми — і поготів гидота.

Зараз, дивлячись на шмарклі в моїм волоссі, у це складно повірити, але колись я зовсім не була з тих дівчат, які рюмсають на самоті в якомусь мережевому ресторані з мексиканським антуражем.

Колись, хай йому грець, я була на коні.

Мала такий потенціал, що, здавалося, увесь світ був мені по коліна, талант, від якого людям мову відбирало, і впевненість, з якою могла підкорити будь-яку публіку.

Та потім моє безтурботне життя пішло шкереберть: світле майбутнє розтануло десь за обрієм, а що дужче намагалася зібрати себе до купи, то дужче віддалялася від нього. І ось, зрештою, *такою* я стала.

Тепер я — дівчина з розмазаною тушшю, яка сидить у туристичному барі на Багамах, просоченому запахом начосів, і вмивається слізьми через хлопця, якого знає заледве тиждень.

— Ще одну? — запитує офіціант, вигулькнувши немов чорт із табакерки. Він ані слова не зронив про мою істерику, але вираз обличчя промовляв сам за себе: «Ще одна тобі точно потрібна».

— Ні, дякую... рахунок, будь ласка, — сичу крізь сльози.

Він провів оплату, і я, витерши обличчя серветкою, вислизнула з ресторану просто в нестерпну, липку спеку, мов із роздягальні ввійшла в переповнену сауну занедбаного спортзалу.

Мрію лише про затінок і кондиціонер, зовсім не маю сил повертатися на круїзний лайнер у такому стані. Та що там казати: навіть за кращих обставин пертися пішки до лайнера — *будь-якого* лайнера — не в моєму стилі. А на цьому ще й він.

Він. З тією чарівною усмішкою, темним скуйовдженим волоссям, тонким гумором і жахливими, прилизливими думками про мене, які, переконана, рояться нині в його голові.

Як не крути, а доведеться повернутися. Поки що маю ще цілу годину свободи до відплиття, тож волочуся в бік центру міста.

— Голубонько! — гукає мене жінка з ятки, що крамарює солом'яними виробами. — Не сумуй! У раю не плачуть!

— Усе гаразд, — гугнявлю я, хоча насправді все ще тихенько схлипую. Підходжу й беру з прилавка солом'яного капелюха, оздобленого дрібними мушлями. — Скільки коштує?

— Тридцять доларів, — відповідає вона. А в мене тільки двадцять п'ять.

— Що ж... дякую, — зітхаю і відходжу, але жінка жаліє мене.

— Для тебе, моя журлива, нехай буде двадцять.

Дякую їй, віддаю гроші й насуваю капелюха аж по самі очі.

Час, мабуть, повертатися до порту. Тягнуся до сумочки по телефон глянути маршрут, а від телефона й сліду не стало.

Раптом пригадую: я ж уранці поставила його заряджатися на приліжкову тумбу. Схоже, у такому розпачі вилетіла з каюти, що геть про нього забула.

Ну нічого, якимось-то воно буде, повернуся тим самим шляхом. На жаль, орієнтувалася на місцевості я завжди погано, тож миттю заблукала.

Вирішую зайти до крамниці із сигарами розпитати дорогу. Продавець радить повернути ліворуч, потім праворуч, а далі йти прямо хвилин зо двадцять.

Хвилин зо двадцять?

— А котра зараз?

— Саме час закурити сигару, — добродушно відказує він.

— Та ні, справді... Ви не підкажете, котра?

— П'ята двадцять одна.

От халепа. Дякую і стрімголов вибігаю з крамниці.

— Нічого, — бурмочу собі під ніс. — Треба просто знайти таксі.

Однак чи то жодної автівки поблизу немає, чи то я вже так себе накрутила, що навіть не бачу їх.

Мчу, вчепившись у той маршрут, наче в рятівну соломинку, і нарешті вилітаю на набережну, що веде

прямісінько до порту. Он уже й наше судно видніється: височіє сліпучо-білою брилою.

До нього ще як до неба рачки.

Зазвичай я цураюся незнайомців, але зараз від розпачу кидаюсь до хлопця, який саме сідає на мотоцикл, і запитую, де тут можна впіймати таксі.

Той махає рукою в бік порту.

— Там. Біля круїзних лайнерів є стоянка.

Від того мені анітрохи не легше. Напевно, він бачить мій переляк, бо раптом пропонує підкинути до порту.

Мотоциклів я боюся до нестями, та і його байк видається затісним для двох, а про шолом годі й казати: його просто немає. Однак я вдячно погоджуюсь.

Хлопець різко зривається з місця — і ми летимо дорогою просто до причалу.

Фелікс

Що робити, коли жінка, у яку ти так недоречно закохався під час відпустки, уцент розбиває всі твої мрії про спільне «довго й щасливо»?

У моєму разі — береш напрокат гідроцикл на Багамах і зі звірячою люттю гасаєш зигзагами вздовж затоки на повній швидкості, сподіваючись, що білий шлейф піни за тобою змие весь твій біль.

Авжеж, не змие. Зате, як виявилось, це чудовий спосіб лишитися без пального.

Гідроцикл зупиняється так різко, що я мало не вилітаю, мов із катапульти, у море. Натискаю на газ,

сподіваючись, що двигун дивом заведеться й зможу бодай якось допихтіти до берега.

Натомість пролунало щось підозріло схоже на те, як слон випускає газ.

Просто чудесно!

До берега всього якихось триста метрів, однак уже досить пізно — на воді ні живої душі, щоб гукнути на допомогу. Здається, доведеться чекати, доки консультант із крамниці з дошками не помітить, що я заглух, і прийде рятувати, або ж просто дати драпака в океан і героїчно піти на дно.

Категорично відмовляюся помирати на водному мотоциклі *Sea-Doo*. Скидаю цей клятий рятувальний помаранчевий жилет і несамовито махаю ним над головою, водночас щосили дуючи у свисток, прикріплений до ключа «на чорний день». Хвилин за шість моїх танців із бубном мене таки помічають. Хлопець із пункту прокату заскакує в моторний човен і летить виручати мене.

— Перепрошую! — бадьоро вигукує він, під'їжджачи. — Такого ще ні разу не траплялося! Щойно повернемося, я дам вам новий *WaveRunner*. Ми оплатимо.

— Та не варто, — відповідаю я. Запал утопити весь смуток у водних розвагах остаточно випарувався.

Хлопець чіпляє мій заглухнутий гідроцикл до троса й плентається до берега зі швидкістю приблизно три милі на годину.

Така неквапність мене дратує. Я ж бо відводив на цю «поїздку» годину, а минуло вже щонайменше півтори.

Дістаю з орендованої шафки свій рюкзак і нишпорю в ньому в пошуках телефона перевірити час.

П'ята нуль дев'ять. Судно відходить о п'ятій тридцять.

Панічно вибігаю з крамниці й сторчголов мчу до порту. Відмахавши шість кварталів, розумію: рюкзак не зі мною. Мабуть, залишив його на лавці біля шафок.

Прокляття.

Мчу назад.

А його вже як вітром здуло.

— Ніхто не приносив сюди рюкзак? — запитую в дівчини за прилавком. — Я лишив його тут кілька хвилин тому.

Вона байдуже зиркнула в мій бік.

— Вибачте, ні.

Оце так вляпався. Чужа країна, ні копійки за душею, ніяких документів — лише оцей симпатичний синій браслет круїзної компанії з вибитим ім'ям.

А на годиннику тим часом уже п'ята шістнадцять.

Устигнути на борт вчасно — місія десь на межі між «ледь імовірно» та «пиши пропало».

«Усе гаразд», — заспокоюю себе. Мають же бути якісь потурання для літніх туристів, які перебрали на сонці рому й геть не втратили ґрунт під ногами. Мій паспорт досі там, на судні. Треба тільки добутися до порту, усе пояснити — і я знову в морі, продовжую цю нестерпну мандрівку.

Але от біда: коли нарешті добігаю до порту, «Романтика морів» уже помалу відчалює.

Несамовито розмахую руками.

— Стійте! — кричу, захлинаючись повітрям. — Заждіть!

Інші туристи спостерігають за мною: хтось занепокоєно, а хтось ледь не сміється.

— Поглянь, — чую, як жартома звертається якийсь американець до своєї дружини. — Утікач.

Прошиваю чергу на посадку й, задихаючись, хапаю за руку одного з працівників.

— Мені треба на той корабель! — вигукую, ледь переводячи дух. — Чи не могли б ви зв'язатися з ними по рації? Нехай повернуть назад!

Він пирхає.

— Судно не розвертається, якщо вже віддало швартові.

— Але ж вони не можуть залишити пасажира напризволяще, — наполягаю я. — Будь ласка, має ж бути якийсь човен, катер, бодай щось...

— Туди, — відповідає чоловік, вказуючи на кіоск поблизу воріт до порту. — Туди слід звертатися, коли запізнилися на судно.

Що ж. Принаймні є протокол. Трохи заспокоює.

— Доброго дня, — кажу захекано, — я не встиг на свій корабель. Он той чоловік, — я показую на агента біля причалу, — відповів, що ви зможете мені допомогти.

Працівник вітає мене з удавано-співчутливою усмішкою.

— Ваше ім'я, сер?

— Фелікс Сіґрейв.

Він киває.

— Так, нас попередили з борту, що ви не повернулися вчасно. — Тобто вони знали? Знали й усе одно відпливли?

— Судна відпливають строго за графіком, — пояснює він. — Такі правила.